

## IN MEMORIAM

Josip o. Leonard  
Tandarić

Nakon duge i teške bolesti, 23. siječnja ove godine preminuo je fra Leonard, Josip Tandarić, svećenik i poznati slavist, profesor i na Institutu za crkvenu glazbu KB fakulteta te dugogodišnji lektor časopisa za duhovnu glazbu »Sv. Cecilija«.

Fra Leonard Tandarić rođen je 1935. g. u mjestu Kotari (podno vrha Plješivice). U sjemenište Franjevaca trećoredaca glagoljaša stupio je 1946. g. Gimnaziju je polazio u Zagrebu (Nadbiskupska klasična gimnazija s pravom javnosti, odnosno Interdijecezanska vjerska srednja škola) i Splitu (Biskupska klasična gimnazija), a bogoslovne nauke je završio na našem Katoličkom bogoslovnom fakultetu i zaređen je za svećenika 1962. g. Osim bogoslovnih nauka završio je tečaj arhivistike te glagolske i ćirilске paleografije, diplomirao je hrvatski jezik i jugoslavenske književnosti, radnjom *Jezič sekvencija u hrvatskoglagoljaškim misalima*, stekao je magisterij, a dizertacijom *Glagoljaški ratual* doktorat znanosti.

U svom je životu djelovao kao svećenik, samostanski poglavar, profesor (na Srednjoj školi za spremanje svećenika Franjevaca trećoredaca u Zagrebu — Odra, predavao je hrvatski, grčki, njemački i latinski, a na Institutu za crkvenu glazbu hrvatski od 1973—1978.), predavač (sudjelovao je na brojnim znanstvenim skupovima u domovini i inozemstvu; prigodom 100. obljetnice časopisa »Sv. Cecilija« održao je predavanje »Problem prepjeva starih tekstova u »Sv. Ceciliji«) i znanstvenik (svoje znanstvene radove objavljivao je u brojnim časopisima, osobito u časopisu Staroslavenskog zavoda »Svetozar Ritig« »Slovo«. U spomenutom je zavodu djelovao najprije kao znanstveni asistent, pa viši znanstveni suradnik, da bi 1984. bio izabran u najviše znanstveno zvanje: znanstveni savjetnik.

»Glagoljaštvom je (bio) ispunjen cjelokupni Tandarićev rad. Sa suzdržanom ljubavlju, ali sa strašću franjevca trećoreca glagoljaša i istančanog slavista ulazio je u najdublje slojeve glagoljaških liturgijskih tekstova i otkrivao u njima fine niti koje hrvatsko glagoljaštvo vežu sa samim počecima slavenske pismenosti i istodobno je u njima pronalazio vlastite, autohtone crte. Glagoljaštvo je za njega značilo i sâm život« (iz oproštajnog govora dr Anice Nazor).

Kao priznanje za rad i znanstveni doprinos u ćirilometodskom jezičnom nasljeđu, naš Katolički bogoslovni fakultet u Zagrebu donio je u godini sv. Metodna jednodušnu i jednoglasnu odluku, da se dr Josipu Tandariću podijeli o 1100. obljetnici Metodove smrti počasni doktorat teologije.

Bog ga je, međutim, okrunio neuvelim vijencem.

Izak SPRALJA

## Stjepan Šulek

(1914—1986)

Nakon što je 1985. hrvatska glazba izgubila svog značajnog predstavnika, Mila Cipru, ova, 1986. u svojim prvim danima (16. I.) prekinula je životni i stvaralački put još jednoga: Stjepanu Šuleku. Čudnom igrom sudbine toga dana je na programu koncerta Zagrebačke filharmonije bila njegova *III. simfonija*. Kad je utihnuo i posljednji pianissimo, produžio se u tišinu kojom je publika odala počast preminulom skladatelju.

Bio je iznimna stvaralačka ličnost. Nije bio od onih koji zarana bljesnu svojim talentom: protekla su već tri desetljeća njegova života kad ga je slušateljstvo upoznavalo kao stvaratelja. Svoju umjetničku karijeru počeo je, naime, kao violinist (učenik Vaclava Humla), a kasnije ju je dopunio dirigentskim i pedagoškim djelovanjem. I upravo činjenica što je svojim djelima relativno kasno stupio pred javnost, govori o jednoj njegovoj osobini: neobičnoj autokritičnosti prema sebi samome pa tako i prema drugima.

I doista, sve ono što je Šulek ponudio slušateljima imalo je obilježja u tehničkom pogledu savršenog umjetničkog proizvoda. I to bez obzira da li se radilo o simfonijskom, scenskom, komornom, instrumentalnom ili vokalnom djelu. Ipak, svi dosadašnji (kao što će to vjerojatno činiti i budući) prikazi definiraju ga kao izrazitog simfoničara. To potvrđuju u prvom redu njegovih osam simfonija, četiri klasična koncerta za orkestar i deset koncerata za različite instrumente (od toga tri za glasovir). I njegove dvije opere (obje po Shakespeareu: *Koriolan* i *Oluja*) građene su na simfonijskim načelima.

Malen je broj Šulekovih vokalnih djela, ali i ona, dakako, nose sve odlike njegova stvaralaštva. Poticaje za stvaranje nalazio je u poeziji Cesarića (ciklus solo popjevaka *Pjesma mrtvog pjesnika*), Sudete (ciklus solo popjevaka *Strah*) i Kranjčevića (kantata *Zadnji Adam*). *Baščanska ploča* jedino je njegovo zborno djelo a cappella.

Svoje stvaralaštvo završio je Šulek s pet gudačkih kvarteta. I u toj se činjenici ogleda njegova samokritičnost: smatrao je da pisanje kvarteta zahtijeva zrelog skladatelja i puno iskustva.

Premda svojim djelima nije dodavao programna tumačenja, u nekim samo škrta naznaka svjedoči o njegovu humanizmu, odaje ga kao čovjeka koji teži za mirom i pravdom u svijetu (*II. simfonija — Eroica, IV. simfonija* s mottom »Desperans pacem spero«, *Koncert za orgulje i orkestar — Memento*).

U stilsko-izražajnom pogledu Šulek je čvrsto slijedio izabrani put: ni folklor ni avangardno eksperimentiranje, već barokno-klasično naslijeđe s romantičnom sadržajnošću. Pa ako se ponekad i osjeća blizina njegovih uzora (pisalo se čak i o »tragičnom nesporazumu« u njegovu stvaralaštvu), ništa ne može umanjiti snažan dojam koji na slušaoca ostavlja njegova glazba.

Neka na kraju bude spomenuto kako je bio u srdačnim odnosima s pok. Albom Vidakovićem i kao predstojnik Razreda za muzičku umjetnost Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti pružao mu veliku podršku u njegovim muzikološkim istraživanjima.

Nikša NJIRIĆ